

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentarius Pavli Bernriedensis, Antiqui Scriptoris, De
Vita Gegorii VII. Pontif. Max.**

Paulus <Bernriedensis>

Ingolstadii, 1610

XVI. De Epistola Ludouici & Lotharij Regum ad Nicolaum I. Pontificem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65381)

solum Crassum, Imperatorem; sed Regem. Nam Epistolæ 255. inscriptio est: *Carolo glorioso Regi*. Deinde, Baronius hanc Epistolam ad Carolum Crassum Imperatorem scriptam dixit; non quòd tunc esset Imperator; sed quia postea Imperator fuit; vnctus & coronatus Anno DCCC. LXXXI. ipso Natali Redemptoris nostri. Si dicam: Erasmus sæpius scripsisse ad Imperatorem Ferdinandum; nequaquã significare volo, Ferdinandum fuisse tunc Imperatorem, quando ad eum Erasmus scripsit; sed eum, ad quem scripsit, fuisse aliquando Imperatorem. Sic Vadianus Consul S. Galli, fuit professor Viennensis, non utiq; tunc, quando erat consul Sangallensis; sed alio tempore. Eadem est hęc ratio. Ioannes Papa scripsisse dicitur ad Carolum Crassum Imperatorem Epistolam 255. non quòd tunc Imperator esset, sed quia ad eum scripsit, qui postea Imperator factus est. Ex qua obseruatione omnes Calvinianæ criminationes in nebulam euanescent.

CAPVT XVI.

*De Epistola Ludouici & Lotharij Regum
ad Nicolaum I. Pontif.*

RECITATUR à Baronio Tom. 10. Anno Christi DCCC. LX. Qua implorant duo isti Reges opem Romani Pontificis, vt coercerentur, qui pacem initam turbare tentent, pactisque ac conuentis manere nolint. Calvinista nostri stomacho haud satis arridet hoc factum; quia non nisi grauatè ferre potest, quando conspiciatur, Reges ad Pontificem Maximum, tanquam ad
 O 2. com-

communem totius Christiani orbis patrem, confugisse; & ab illo rebus afflictis vel affligendis subsidium postulasse. Et quidem summa animi submissione, tantæque ac tam sublimis auctoritatis insigni reuerentia; & honorificentissimis elogiis, vt Ludouicus & Lotharius fecerunt, qui Nicolaum Papam vocant. I. *Beatissimum & sanctissimum* (non ergo habuerunt pro Antichristo) II. *Totius sanctæ Dei Ecclesiæ, Pontificem & vniuersalem Papam.* III. Officium Nicolai appellant *sanctissimum Apostolatam.* IV. *Se spirituales & deuotissimos filios.* V. *Qui almi suam paternitatem Papæ toto cordis affectu amplexentur.* VI. *Qui desiderant paratissimi existere in Pontificis obsequiis & utilitatibus.* VII. *Qui nihil magis cupiant, quàm audire & videre Pontificis sospitatem.* VIII. *Christum Apostolatus apicem (Nicolai) in omnibus mundi partibus salubriter profuturum praelegisse.* IX. *Et almi suo virtutum diademate decorasse.* X. *Eique generalem sui gregis commississe sollicitudinem.* XI. *Nicolaum, ea qua verbis docet, sanctissimis exemplis prosequi.* XII. *Cuius sanctæ paternitati Ludouicus & Lotharius, mente & corpore se humiliter committunt.* XIII. *Et suppliciter obsecrant, eius sanctissimis precibus, apud illum, qui Pontifex est in æternum, commendabiles fieri.* XIV. *Optant Reges multiplici desiderio, vt, postquam de pio Nicolai studio & vigilantissima pastoralis cura aliquid hauserunt, quem absentem mente venerantur, aliquando presentem diuina largitione dulciter amplexentur.* XV. *Et ad sacra vestigia eius, Christianissimorum Principum more, prouoluti, recreari mereantur.* XVI. *Iidem Reges pura mente disposuerunt sanctorum Apostolorum limina, & Nicolai Papæ desiderantissimam ac sanctissimam paternitatem humiliter & reuerenter visitare.* XVII. *Optant, vt Apostolica*

stolicæ auctoritatis in bar, hoc est, Nicolaus Papa, propter generalem sollicitudinem ditones ipsorum inuisat; ut quos nulla mouent charitatis viscera, Apostolica inuectio ad censuram Ecclesiasticam venire compellat. XVIII. Sanctissimos Nicolai prædecessores per suam præsentiam (in Galliis & alibi) ac piam laborem plurima correxisse; imò per legatos ac literas absentes corpore, sed Spiritu sancto præsentibus, innumera, quæ in abruptum peruersitatis lapsa fuerant, reuocantes, ad rectum iustitiæ tramitem reduxisse. XIX. Testantur Reges, se sanctæ Sedi Apostolorum Principis, & Pontificis ab omnibus reuerendæ auctoritati humilem subiectionem unanimes modis omnibus obseruare uelle. XX. Et Papa collatam diuinitus immunitatem salubriter tueri decreuisse. XXI. Precantur, quasi ad sacra Nicolai uestigia prouoluti propter amorem Dei & reuerentiam beati Petri, ut sancta eius paternitas nihil sinistrum de ipsis credere uelit.

Hæc & similia ad Nicolaum Pontificem Reges Ludouicus & Lotharius; An non hæc omnia spiritum Witebergensem & Geneuensem spirant? An non dilucido sunt argumento, Ludouicum & Lotharium fuisse Caluinistas; aut certè Lutheristas? quibus proprium, scilicet, est huiusmodi encomiis Pontificiam potestatem celebrare, ut ex Lutheri & Caluini Tomis manifestum est.

Caluinista dicit; non esse mirandum, Reges istos ad Pontificem confugisse; non ad Imperatorem, qui tum erat, Ludouicus secundus, id enim factum more maiorum. Omnino, more maiorum, quia ut tu ipse fateris & loqueris; iam antecessi Reges ob religionis Ecclesiæ reuerentiam, in Pontificem Romanum compromittere solebant, ei u. g. censuram Ecclesiasticam recognoscere. Mentitur Caluinista id factum impro-

nuda quadam consuetudine. Improvidi ergo fuere Carolus Magnus, Ludouicus Pius, Ludouicus & Lotharius, de quorum Epistola sermocinamur, & tot alij Reges ad Apostolicam Sedem, quasi ad sacram ancoram, fugere consueti. Soli illi prouidis accenseri debent, qui nunc ex antris Lutheranis & Calvinianis Papam allatrant, & quasi Antichristus esset, infamant.

Addit Calvinista, hoc etiam accidisse *Sacerdotū culpā, qui neglectā linguā nostrā à lingua latina commercio penderint.* Respondeo, me nusquam haecenus legisse, Reges & Principes Pontifici supplices factos esse, quod Pontifex loqueretur Latinè, non Francicè, aut Germanicè; omnes testantur, se id facere, eò quod sit communis pater omnium Christianorum, & vniuersalis pastor totius Ecclesiæ, cui Deus generalem omnium curam commiserit.

An mihi, inquit Calvinista, ex huiusmodi submissionibus & recognitionibus Regum & Principum exstrues atque confirmabis Pontificis Romani potestatem atq; dominatum, quæ prætenduntur, in Regnum Germania, Gallia & Lotharingia? De temporali potestate Pontificis in regna, nullum verbum fecit Baronius eo loco, ubi Epistolam Ludouici & Lotharij Regum recitat. Solùm hoc euincere voluit; Papam à Regibus pro Patre omnium communi habitum, cuius munus sit inter filios pacem facere; cōseruare, & eniti, vt ab iniuriis sibi mutuo inferendis abstineant; suoque quilibet contenti viuant; nec alienis violentas manus iniiciant; vt Carolus Maior faciebat, de cuius rapacitate & pastorum obliuione duo isti Reges apud Nicolaum Papam querelas deposuerant.

CAPVT